

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, συνεπάγεται η εφαρμογή του άρθρου 6, παράγραφος 2, της έκτης οδηγίας, όταν πρόκειται για υπηρεσίες και για αγαθά που δεν είναι επενδυτικά αγαθά, ότι ο ΦΠΑ εισπράττεται εφ' άπαξ κατά την περίοδο για την οποία ισχύει η έκπτωση για τις υπηρεσίες αυτές και τα αγαθά αυτά ή ο ΦΠΑ πρέπει να εισπραχθεί και σε μεταγενέστερες περιόδους και, αν ναι, πώς πρέπει να καθοριστεί η φορολογητέα βάση για τα αγαθά και τις υπηρεσίες που δεν γίνονται αντικείμενο αποσβέσεως;

(¹) Έκτη οδηγία 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοίμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το High Court of Justice (Chancery Division) (Ηνωμένο Βασίλειο) στις 22 Νοεμβρίου 2007 — Afton Chemical Limited κατά The Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs

(Υπόθεση C-517/07)

(2008/C 22/61)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Αιτούν δικαστήριο

High Court of Justice (Chancery Division)

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εφεσείουσα: Afton Chemical Limited

Εφεσίβλητοι: The Commissioners of Her Majesty's Revenue & Customs

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Υπόκεινται τα πρόσθετα καυσίμων, όπως τα επίδικα στην υπό κρίση υπόθεση, τα οποία δεν προορίζονται για χρήση, δεν διατίθενται προς πώληση ούτε χρησιμοποιούνται ως καύσιμα κινητήρων, αλλά προστίθενται στα καύσιμα κινητήρων για σκοπούς διαφορετικούς από την παροχή ενέργειας για την κίνηση του οχήματος στο οποίο χρησιμοποιείται το καύσιμο, στον φόρο βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 3, της οδηγίας 92/81/ΕΚ (¹);

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, εμπίπτουν τα πρόσθετα αυτά στο πεδίο εφαρμογής της απαλλαγής του άρθρου 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 92/81/ΕΚ;

3) Υπόκεινται τα πρόσθετα καυσίμων όπως τα επίδικα στην υπό κρίση υπόθεση, τα οποία δεν προορίζονται για χρήση, δεν διατίθενται προς πώληση ούτε χρησιμοποιούνται ως καύσιμα κινητήρων, αλλά προστίθενται στα καύσιμα κινητήρων για σκοπούς διαφορετικούς από την παροχή ενέργειας για την κίνηση του οχήματος στο οποίο χρησιμοποιείται το καύσιμο, στον φόρο βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 3, της οδηγίας 2003/96/ΕΚ (²);

4) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο τρίτο ερώτημα, εξαιρούνται τα πρόσθετα αυτά από το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2003/96/ΕΚ βάσει του πρώτου εδαφίου του άρθρου [2, παράγραφος 4], στοιχείο β', της οδηγίας αυτής;

5) Απαγορεύει το κοινοτικό δίκαιο και, ειδικότερα, το άρθρο 3 της οδηγίας 92/12/ΕΟΚ τον φόρο που επιβάλλει το Ηνωμένο Βασίλειο στα ανωτέρω πρόσθετα καυσίμων (³);

(¹) ΕΕ L 316, σ. 12.

(²) ΕΕ L 283, σ. 51.

(³) ΕΕ L 76, σ. 1.

Αναίρεση που άσκησε στις 22 Νοεμβρίου 2007 η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (τέταρτο πενταμελές τμήμα) στις 12 Σεπτεμβρίου 2007, στην υπόθεση T-196/02, MTU Friedrichshafen GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-520/07 P)

(2008/C 22/62)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: K. Gross, B. Martenczuk)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: MTU Friedrichshafen GmbH

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναρέσει την ανααιρεσιβαλλόμενη απόφαση του Πρωτοδικείου, της 12ης Σεπτεμβρίου 2007, υπόθεση T-196/02, MTU Friedrichshafen GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων·

- αποφαινόμενο επί της ουσίας, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·
- να καταδικάσει την πρωτοδικώς προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα τόσο της αναιρετικής διαδικασίας όσο και της πρωτοδικής διαδικασίας στην υπόθεση T-196/02.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Το Πρωτοδικείο πεπλανημένως έκρινε ότι δεν μπορεί να γίνει χρήση της δυνατότητας διαπιστώσεως του πραγματικού δικαιούχου της ενισχύσεως βάσει των διαθέσιμων στοιχείων. Η διαπίστωση του πραγματικού δικαιούχου της ενισχύσεως αποτελεί, κατά κανόνα, αναπόσπαστο στοιχείο των αποφάσεων της Επιτροπής με τις οποίες ζητείται η ανάκτηση παρανόμως χορηγηθεισών ενισχύσεων. Πράγματι, η διαπίστωση αυτή είναι αναγκαία για τη διασφάλιση της αποτελεσματικής ανακτήσεως της παρανόμως χορηγηθείσας ενισχύσεως. Επομένως, η μη αποδοχή της δυνατότητας καθορισμού του πραγματικού δικαιούχου της ενισχύσεως βάσει των διαθέσιμων στοιχείων έρχεται σε αντίθεση με το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999.

Δεύτερον, πεπλανημένως το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η απόφαση της Επιτροπής στηρίζεται επί απλής εικασίας, η οποία δεν πληροί τις προϋποθέσεις μιας αποφάσεως στηριζόμενης στα διαθέσιμα πληροφοριακά στοιχεία. Αφενός, απόφαση στηριζόμενη στα διαθέσιμα πληροφοριακά στοιχεία δεν καταλήγει σε απολύτως βέβαια συμπεράσματα. Αφετέρου, η απόφαση της Επιτροπής στηρίχθηκε στα στοιχεία που της διαβίβασε ο σύνδικος πτωχεύσεως της SKL-M αναφορικά με το κόστος κτήσεως της τεχνολογίας. Επομένως, η Επιτροπή είχε στη διάθεσή της επαρκή στοιχεία βάσει των οποίων κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η μεταβίβαση της τεχνολογίας στην MTU συνιστούσε πλεονέκτημα για την εταιρία αυτήν.

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Korkein hallinto-oikeus (Φινλανδία) στις 23 Νοεμβρίου 2007 — Α

(Υπόθεση C-523/07)

(2008/C 22/63)

Γλώσσα διαδικασίας: η φινλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Korkein hallinto-oikeus

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναρρεσείουσα: Α

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) α) Έχει εφαρμογή ο κανονισμός (ΕΚ) 2201/2003⁽¹⁾ του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2003, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε γαμικές διαφορές και διαφορές γονικής μέριμνας ο οποίος καταργεί τον κανονισμό (ΕΚ) 1347/2000 («κανονισμός Βρυξελλών ΙΙα») στην εκτέλεση ως προς όλα της τα στοιχεία μιας αποφάσεως όπως η επίδικη, η οποία διατάσσει την άμεση αφαίρεση της επιμέλειας παιδιού και την ανάθεσή της σε τρίτους, ήτοι σε ίδρυμα ή σε ανάδοχη οικογένεια, σε περίπτωση που οι ενέργειες αυτές αποφασίστηκαν με μία και μόνη απόφαση που εκδόθηκε στο πλαίσιο των κανόνων δημοσίου δικαίου για την προστασία των παιδιών; ή
  - β) έχει εφαρμογή ο ως άνω κανονισμός, λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 1, παράγραφος 2, σημείο δ', αυτού, μόνο στο μέρος εκείνο της αποφάσεως που αφορά την ανάθεση της επιμέλειας σε τρίτους;
- 2) Πώς πρέπει να ερμηνευθεί, σύμφωνα με το κοινοτικό δίκαιο, η έννοια της «συνήθους διαμονής» περί της οποίας γίνεται λόγος στο άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού, καθώς και στο συναφές άρθρο 13, παράγραφος 1, ειδικότερα σε σχέση με μια κατάσταση στην οποία το παιδί έχει την μόνιμη κατοικία του σε κράτος μέλος αλλά διαμένει σε άλλο κράτος μέλος, χωρίς όμως να έχει κάποια μόνιμη διαμονή σε συγκεκριμένο μέρος;
- 3) α) Αν θεωρηθεί ότι η συνήθης διαμονή του παιδιού δεν βρίσκεται εντός του άλλου αυτού κράτους μέλους, υπό ποιες προϋποθέσεις μπορεί να ληφθεί ένα προσωρινό μέτρο προστασίας (περί αναθέσεως της επιμέλειας του παιδιού σε τρίτον) βάσει του άρθρου 20, παράγραφος 1, του κανονισμού, εντός του κράτους μέλους αυτού;
  - β) Είναι το προσωρινό μέτρο προστασίας περί του οποίου γίνεται λόγος στο άρθρο 20, παράγραφος 1, του κανονισμού αποκλειστικά ένα μέτρο που μπορεί να τεθεί σε εφαρμογή σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο; Είναι δεσμευτικές οι σχετικές με το εν λόγω μέτρο διατάξεις του εθνικού δικαίου κατά την εφαρμογή του άρθρου αυτού;
  - γ) Μετά τη λήψη του προσωρινού μέτρου, πρέπει να παραπεμφθεί αυτεπαγγέλτως η υπόθεση σε δικαστήριο του αρμοδίου κράτους μέλους;
- 4) Αν το επιληφθέν συναφές δικαστήριο του κράτους μέλους δεν έχει καμία δικαιοδοσία, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη η σχετική προσφυγή ή να παραπαμφθεί σε δικαστήριο του άλλου κράτους μέλους;

⁽¹⁾ ΕΕ L 338, σ. 1.